

5

44. LETNIK
1997-1998

GALEB

MLADINSKA REVIJA
44. LETNIK 1997-98
JANUAR 1998
ŠTEVILKA 5

Platnica:
Helena Nevistič, 2. r.
OŠ KOŠANA (1996-97)

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600**

Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Obrtna cona Dolina, Dolina 507/10, tel. (040) 8325009**

Naročnina (10 števil): **38.000 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **350 tolarjev**, naročnina **3.500 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954, od 7. januarja 1995 pa pod št. 18/94 na sodišču v Vidmu.

Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Berta Golob: Palček Bralček	3
Štefka Kac Marn: Bosonogec in David raziskujeta	4
Tone Pavček: Speči angel	6
Grška ljudska pravljica: Kdo je najmočnejši	8
Vera Poljšak: Beremo, rišemo, pišemo	10
Marjan Tomšič: Martova velika junaštva: Mart je pa žalosten	13
Klarisa M. Jovanovič: Iz slovenskega koledarja: Januar - Prosinec	17
Andreja Borin: Kaj je družina	20
Živa Pahor, Andrej Furlan: Kako je bilo v naših gostilnah nekoč	22
Lilijana Praprotnik-Zupančič: Šola za pse	25
Šolarji pišejo in rišejo	26
Peter Furlan: Ronč in Brenč v neokrnjeni naravi (zadnja stran platnice)	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 5), Andreja Borin (str. 21), Mojca Cerjak (str. 7), Veno Dolenc (str. 9, 17-19), Peter Furlan (zadnja stran platnice), Živa Pahor (str. 22-24), Klavdij Palčič (str. 14-15), Lilijana Praprotnik-Zupančič (str. 25), Magda Tavčar (str. 3, 10-12).

BERTA GOLOB

Narisala MAGDA TAVČAR

PALČEK BRALČEK

Palček Bralček je tenko prisluhnil. Skozi steno so prihajali neki nerazločni glasovi. Vedel je, da je tam na oni strani nekakšna učilnica. Opremljena je z računalniki. Pa tudi z grafoskopom in televizorjem. To so neke take reči, nad katerimi Bralček zmajuje z glavo.

“Le kaj bo iz tega?” premišluje. “Kdo je navlekel to ropotijo v knjiznico?”

Glasovi z one strani stene so postali razločnejši. Znani glas gospe knjižničarke, ki jo ima Bralček zares rad. Zelo je postal radoveden. Kar odleglo mu je pri srcu, ko je slišal, kako lepo govori o knjigah. Pohvalila je tudi televizijo. Za računalnik je rekla, da je odličen pripomoček, knjiga pa da je sploh imenitna. Rekla je, da bodo res počasi vsa besedila posneli na mikrofilm, vrednost knjige pa je vseeno neunicljiva. Palčku je bilo njeno govorjenje vsec. Verjel je vsem njenim besedam. Bil je vesel, da bo lahko ostal bralček. Sicer bi se moral spremeniti v opazovalčka in poslušalčka. Pri njegovih letih bi bilo to kar težko. On res najraje bere.

Kaj pa vi?

Bosonogec in David raziskujeta

Debela snežna odeja je prekrivala vse naokrog. Ob vzhajajočem soncu se je na snegu bleščalo tisoče in tisoče zvezdic, drobnih kristalčkov.

David si je oblekel debele zimske hlače, ki so bile še podložene in prav tako debelo bundo ter kapo, ki mu je segala daleč čez ušesa. Bosonogec ga je zvit v kotu postelje opazoval.

“Greva na sneg. Rad bi videl, kako je v sadovnjaku sedaj pozimi,” je pozdravil in požgečkal Domna po nosku.

In že je kukal Bosonogec iz žepa bunde, še preden se je David obul.

Na snegu je bila trdna skorja, tako da se ni ugrezal, in deček je z lutko v žepu zadovoljno korakal proti stari hruški. Vse je bilo spokojno, le tu in tam je začivkal lačen vrabec.

“Kaj pa je na tleh? Beživa, David! Mislim, da je hodil po tem snegu medved, mogoče celo volk. Poglej, koliko stopinj je v snegu!” je preplašen začel kričati Bosonogec.

David se je sklonil bližje k tlom in se začel glasno smejati.

“Domenček, Domenček! Tod so tekali le zajčki, da bi našli kaj za svoje lačne želodčke. Zajcev se ti ni treba bati. Oni bi se še tebe zelo prestrašili, ti plahi dolgouhci. Medvedi, ježi in še nekatere druge živali sedaj spijo globoko zimsko spanje,” je David pojasnjeval zelo modro svojemu ljubljencu.

“Kaj je tam ob robu gozda? Kdo nama je napravil hišico?” Bosonogec je zagledal krmilnico za srne.

Počasi sta se napolila do nje, videla sta v njej obilico sena in mnogo stopinj, ki so jih zapustile srne. V bližini je bilo tudi lično krmišče za fazane. Pod od tal dvignjenimi smrekovimi in borovimi vejami je bil velik kup že precej izpraznjenih koruznih storžev.

David je segel v žep, da bi pobožal Bosonogca, a ni ga bilo več tam. Preplašen ga je začel iskati. Iz oči so mu začele teči solze, tako bal se je da ne bo več našel svoje lutke.

Prisluhnil je. To je Domnov glasek. Zagledal ga je zvitega v klobčič na suhem listju pod hrastom.

“Jaz sem zimski zaspanec! Spim,” je pojasnjeval Bosonogec in migal s prstki na nogah.

Kdo zna narisati tri zimske zaspance? Kdo pa dve tisti živali, ki otrpli dremata pod blatom in snegom?

Speči angel

ZLOŽIL JE KRILA, SE SKRIL VANJE
IN SE NASLONIL NA ROB NEBA.
ZDAJ SANJA ANGELSKE SANJE.
NANJ PADA ZLATA TEMÀ.

SKOZNJO NAM V SPANJU SPOROČA
ZMERAJ KAKŠNO LEPO POVEST
IN VČASIH CELO OMOGOČA
JEZDITI KATERO OD ZVEZD.

TODA ČE Z ZVEZDE KDO ZDRSNE,
ALI POMOTOMA PADE V NOČ,
SE SPEČI ANGEL ZDRZNE
IN BRŽ PRILETI NA POMOČ.

NERODNEŽA S KRILI PRESTREŽE
IN GA ZAZIBA PONOVRNO V SEN.
POTEM SAM POLEG NJEGA LEŽE.
IN VIJA VAJA VEN...

Kdo je najmočnejši

Nekoč je živel miš, ki je imela prelepo hčerko. Ker je bila lepotica godna za možitev, je njena mati cele dneve in noči razmišljala, komu naj jo da za ženo. Nekega dne je ugotovila, da je noben mišji mladenič ni vreden. "V našem rodu ni samca, ki bi si zaslužil takšno lepoto," je globoko vzdihnila. Tedaj jo je sončni zarek pobožal po smrčku. Pogledala je kvisku in na nebu uzrla sonce, kako se sopiri v vsem svojem sijaju. "Že vem," je vzkliknila, "k soncu se odpravim in mu ponudim tačico svoje hčerke."

Rečeno, storjeno. Miš se je zares napotila v sončev dvorec in lepotcu ponudila svojo hčerko za ženo. "Lepsega in močnejšega mladeniča ne poznam," mu je priliznjeno rekla. "Samo ti si vreden moje hčerke."

"Žal nisem najmočnejši," je rekel sonček. "Ali vidiš tiste oblake? Včasih so beli in puhasti, včasih pa črni in grozeči: takrat so močnejši od mene. Postavijo

se predme in me zavijejo v temo. Niti reže mi ne pustijo, da bi skozi pogledal na zemljo."

Kaj je preostalo ubogi miši? Odpravila se je k oblakom in njihovemu kralju ponudila svojo hčer za ženo.

"Zares sem močnejši od sonca," se je pobahal kralj oblakov, nato pa dodal s kislim obrazom, da je severni veter še močnejši od njega. "Ko se on zakadi vame, nekaj dni iščem svojo kruno."

Miš je bila že sita dolgega potovanja, toda odločila se je, da se ne vrne domov brez zeta.

"Ojoj," je zastokal veter. "Rad bi se oženil s tvojo ljubko hčerko, toda moram ti povedati, da nisem najmočnejši. Ali vidiš tisti kamniti stolp? Že stirideset let piham vanj z vso silo, on pa kar stoji in se ne meni zame. Njemu ponudi svojo hčerko za ženo."

"Naj bo," si je rekla miš, "morda pa je stolp zares močnejši od vetra."

"O ja, seveda sem močnejši od vetra, toda nekdo me v moči prekaša," je nerad priznal stolp. "Ali slisiš skrebljanje v mojih zidovih? To so miši, tvoji sorodniki. Žrejo me in uni-

čujejo. Lepega dne se bom sesedel in ne bo mi več pomoči."

Miš se je zadovoljna vrnila domov in omožila svojo hčer z lepim, pogumnim mišonom.

ogromni črni plošči, ki pokriva celo jamo. O la la, si rečem in si zažvižgam. A zato je ta jama tako črna in ji ni videti dna, si mislim. Hodim po gladkem pokrovu, korakam, topotam in nenkrat se odpro železna vrata v tej pokrovki in od spodaj se grozno zabliska. Zagledam stopnice, ki vodijo v globino. Nekam dol in dol.

In grem dol. Pridem v ogromno dvorano. Tu je vse iz zlata, srebra in platine in povsod je polno dia... diamantov! Pobiram, sipam v žepe, tlačim tudi za srajco.

Priteče veverica in zacvili: Mart, beži! Jaz ne zbežim. Priteče psiček in me prosi: Mart, beži! Jaz seveda ne zbežim. In pritaca muca in zamijavka: Mart, beži! Jaz seveda ne ubogam. Stojim in čakam.

A-ha! A-ha, a ha ha ha! se oglasi izza stene. In mogočno kihne. Pogledam, in kaj vidim! Tam stoji možic, mičken, drobcen, suhčen. Sega mi komaj do kolen. Smeji se in kiha, kiha: Ha - či! Hi ha - či! Či - ha - či! Rečem: Na zdravje! On pa mogočno kihne: Hhhfala, či ha či!

Zagrabi me tornado in me blazno hitro odvrtniči skozi ono luknjo v črnem pokrovu in me zašiba ven, naravnost pred klapo.

Aaaa?! Aaaa! rečejo Sipovci in se neumno čudijo. Jaz pa stopim pred Mojco, se globoko priklonim in stresem pred njene noge na tisoče diamantov, rubinov, safirjev in na stotine zlatih kroglic. In rečem: Mojca, vse to je zate!

Ona pa, ta Mojca, Moj-ca, se namrdne, se zasuče in blekne: To so smeti! In se nerga: Pa zakaj mi nisi prinesel iz tiste luknje nobene knjige pravljič? Saj sem ti rekla, da bi rada pravljičice. Ah, ti cepec, neumni!

Tako je rekla, se še enkrat namrdnila in odšla. Pa ne sama. Pod roko jo je držal Kulifer Či Manka Sekulino. Kdo je ta tip, sprašujete. Pač en tipček iz klape zelenih Kušcarjev.

Sipovci se mi smeji. Ma kaj smeji, režijo se ko skrbaste babe. Jih slisite? Ho ho ho, ha ha ha!

Vidite, tako me je zafrknila moja Mojčica. Takrat sem si sveto obljubil: Nikoli več je ne rešim iz gorečega gozda. Nikoli več! Naj kar zgori! Ha, pomislite! Knjiga pravljič ji pomeni več ko polni žepi diamantov! Že prav, že prav. Si bom zapomnil za drugič.

Zdaj pa, kljub moji globoki žalosti in brezmejnemu razočaranju en junaški Huraaa! za vas, Galebovce!

Vaš super super Mart!

Iz slovenskega koledarja

Januar - Prosinec

Po razgibanem decembru, ki ga sklenemo s silvestrovo nočjo, pride januar ali po domače prosinec. Prosiniti pomeni posijati skozi; zdaj ima sonce zares že toliko moči, da večkrat predre oblake in nas razvedri sredi zimske puščobe.

Ko si odpočijemo od novoletnih praznikov, se še enkrat spomnimo Jezusovega rojstva. V noči od 5. na 6. januar nas obiščejo sveti trije kralji – običaj še zmeraj živi na Koroškem – ki ob prepevanju kolednic zahtevajo darila: potico in suho sadje, redkeje kak kovanc. Nekoč so koledovali odrasli moški, pred drugo svetovno vojno, ko je običaj začel usihati, pa le še otroci. Takole so peli:

*Mi smo prišli kralji trije,
Gašper, Miha, Boltežar.
Eden je črn, pa je mlad,
ves je oportan, ves je zlat.*

Po svetih treh kraljih se je v nekdanjih slovenskih deželah začela preja. Danes si težko predstavljamo pomembnost tega opravila, saj kupujemo obleke v trgovinah; če pa tu in tam kdo šiva doma, zagotovo kupuje blago v trgovini. Naši predniki so predli in tkali doma – ne le volno, tudi lan in konopljo. Priprava na prejo se zdi zahtevna in zapletena, samo predenje pa enostavno, če si ga vešč. – Če se je kakšno dekle zbodlo, gotovo ni zaspalo tako kot Trnuljčica. – V večini slovenskih pokrajin so predli s kolo vratom, samo v delu Istre in Bele krajine s

pomočjo preslice. Preja je bila družabni dogodek; po opravljenem delu se je jedlo, pelo in plesalo.

22. januarja goduje sveti Vincenc. Tudi njegovemu življenju je ljudska domišljija dodala kup dogodkov, ki jih naš svetnik ni bil deležen. Zdi se, da je nadomestil neko bajeslovno bitje, ki so ga naši predniki častili v tem času. Vsekakor nam sveti Vincenc obzirno in plaho napoveduje pomlad, ki je še daleč. Po ljudski veri se na njegov god ženijo ptički; o tem poje gorenjska ljudska pesem:

*Šinkovc je biv za ženina – vohko je biv za ženina,
k ma táko rdečo sukenjco pa táko tenko štimico.
Senica je bva nevesta, vohko je bva nevesta,
k ma tako lepo sukenjco pa take bele všesca.*

Kaj je družina

KADAR SE DVA ZA ROKE DRŽITA,
KADAR SI DVA POLJUBE DELITA,
ZADEVA JE FINA, A TO NI DRUŽINA,
DRUŽINA SO TRIJE, ODPADE DVOJINA.

KADAR DVA SKUPAJ MAČKO IMATA,
KADAR SE Z NJO LOVITA, IGRATA,
ZADEVA JE FINA, A TO NI DRUŽINA,
IN MAČKA V TEJ STVARI NAS NIČ NE ZANIMA.

KADAR PA DVA V ISTI POSTELJI SPITA,
KADAR PRI MAMI LJUBEZEN JE SKRITA,
ZADEVA JE FINA, ČE BO PUNČKA, BO NINA,
ŠE MALO, ŠE MALO PA BO DRUŽINA.

Kako je bilo v naših gostilnah nekoč

“Luka, kje si bil v nedeljo?”

“Praznovali smo nonin rojstni dan! Peljala nas je v gostilno na kosilo. Kakšen dolgčas, saj ni bilo niti Petra in Mojce, mojih bratrancev. Na srečo pa so na stenah visele stare porumenele fotografije bivših gostiln!”

“Se ti zdi to kaj posebnega?”

“O, seveda, če ti nono pripoveduje, kako je bilo v gostilnah, ko je bil še otrok! Neonskih napisov nad vhodom v gostilno ni bilo, a vseeno so vsi popotniki dobro vedeli, kje se lahko odpočijejo in ugasnejo svojo žejo. Navadno so gostilne stale ob glavni cesti skozi vas.”

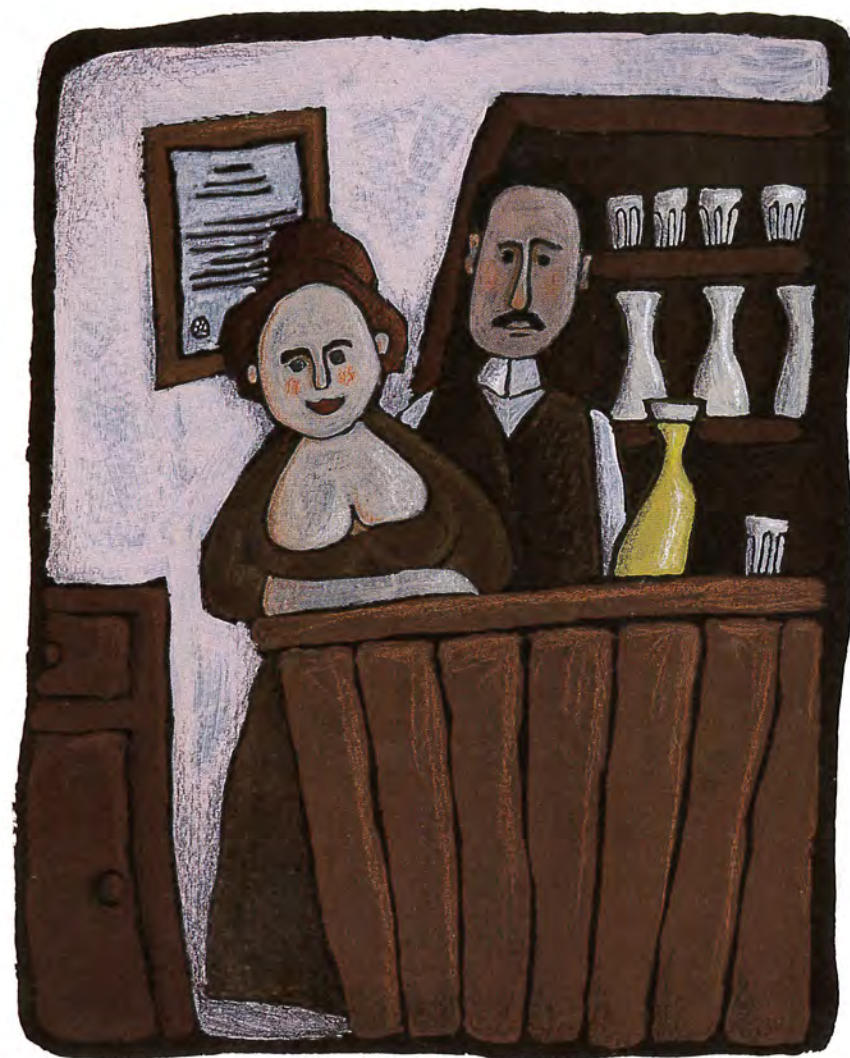
“Zakaj praviš, da so gostilne obiskovali popotniki? Misliš na izletnike?”

“Ne, nekoč ni bilo veliko časa za izlete. Na stari fotografiji je pred gostilno stal voz s sodi, ob strani pa so pred hlevom bili privezani konji. Ko ni bilo še kamionov in železniških povezav, so vse prevažali z vozovi. Konji in nji-

hovi gospodarji so se na dolgih poteh, po prašnih makadamskih cestah, seveda utrudili in so se zato radi okrepčali v gostilnah.”

“Ali so v gostilne zahajali samo prevozniki?”

“Ne, stalni gostje so bili tudi domačini, ki so se ob šanku zbirali predvsem zvečer, po trdem delu. Tudi po nedeljski maši so se radi ustavili pri krčmarju, spili osminčko in balinali ali zaigrali na karte.

Videl sem tudi res duhovito fotografijo, polno šem. Mislim sem, da je bila to pustna zabava, pa mi je nono povedal, da so nekoč v marsikateri gostilniški sobi prirejali gledališke predstave, veselice ali nastope pevskih zborov.”

“So tudi plesali?”

“V gostilni le redko, pogosto pa so v njeni bližini postavili brjar, lesen pod, na katerem so se zavrteli ob zvokih harmonike ali pleh muzike. To je bilo ponavadi med pomladjo in poletjem. Takrat pa je imel gostilničar mnogo dela. Ko še ni bilo hladilnikov, so pijačo hranili v kleti in je bilo treba za

vsak liter vina dol in gor po strmih stopnicah. Ko je bila vročina res pasja, je moral gostilničar celo kupiti led...”

“Kupiti led??? Saj led nič ne stane!”

“Saj sem ti rekel, da некоč niso imeli hladilnikov in zmrzovalnikov! Led je prihajal iz ledenic. To so bile od pet do petnajst metrov globoke obzidane jame, v katerih so pod suhim listjem shranjevali led,

ki so ga pozimi nabirali iz naravnih kalov ali pa bazenov, ki so jih namenoma izklesali v skalo.

Veš, marsikaj je bilo некоč drugače v gostilnah. Sladoledov niso prodajali in tudi coca-cola ne. Pili so predvsem vino in redkokdaj pivo, otroci pa so pili *pašereto* in oranžado. Tudi hrana je bila preprostejša. Na jedilniku, ki je bil stalen, so bili le golaž, *tripe*, *štkviž*, mineštre in samo ob nedeljah goveja juha z *lazanjami*. Ob pomembnih praznikih pa je gostilničarjeva žena spekla kako sladico.

Tudi oprema je bila skromna: nekaj miz, od katerih le par pognjenih, *kredenca*, police s kozarci, kadin z vodo za pomivanje, še peči niso imeli povsod! V družbi *štefanov* in harmonike pa gostom prav gotovo ni bilo ne mraz ne dolgčas.”

Nagradna vprašanja:

1. Kaj so *štefani*?
2. Kaj je *pašereta*?
3. Babico in dedka vprašaj, v katere slovenske gostilne so zahajali njihovi starši?
4. Na eni od slik je poseben, danes nepoznan predmet. Poskusaj ugotoviti, kaj je to?

ŠOLA ZA PSE

ŽAGA

JUHA

KRMAR

OST

OSEM

KAPA

SRČEK

ČEBULA

ROČKA

TRAVA

Ubogi pes Nik! Deset živali bi moral napisati na list, pa se je revež pri vsaki besedi zmotil za eno črko. Zdaj mora namesto napačnih črk napisati prave črke. Takšne, ki bi skupaj z ostalimi črkami dale ime kakšne živali. Pomagajte psu Niku! Če boste pravilno uganili vse črke, boste po vrsti lahko prebrali imeni dveh najbolj osovraženih živali v pasji šoli!

šolarji pišejo in rišejo

VOLK IN KOZLIČKI

Pred kratkim smo si učenci osnovne šole iz Romjana, ogledali gledališko predstavo o volku in kozličkih. Predstava je bila zelo zabavna in smešna. Igralci so pridno nastopali in tudi lepo peli.

Valentina Sivec, 2. r.
OŠ Romjan

PALČKI PALČKI POMAGALČKI

Palčki so se šli po Opčinah sprehajati. Na cesti so videli mame, ki so peljale otroke v šolo. Samo ena mama je manjkala, zato so otroka vprašali, zakaj je ni. Ko je otrok povedal, da ima mama veliko dela, so palčki odločili, da ji bodo pomagali. To noč so palčki vzeli metlo, cunjo pa šli na delo. Začeli so v kuhinji. Pobrisali so krožnike... Potem pa v sobo. Pomili so omare... Zdaj pa v dnevno sobo. Pospravili so klobučke, kasete... Potem so odšli. Lahko noč!

Lisa Meriggioli, 4. r.
OŠ "France Bevk"

BRALNA ZNAČKA

To ni mačka,
ni igračka!
Je velika packa,
ta huda bralna značka!
Če debele knjige vzameš,
priden, priden pač postaneš!
Petega razreda ne boš ponovil
in boš mnogo novih besed osvojil!

Če brati ti ni všeč,
bralne značke ne sanjaj več.
Hudo, hudo bo,
ker mama nam nos zavila bo.
Če v petem razredu si,
debele knjige moraš jemati ti.
S polno glavo bistrih misli...
kot limončki boste kisli!
Za ta pesniški zaključek
podarite nam vaš ključek,
iz roke v roko ga bomo podali,
pesmi za podajo nekaj dodali!!!

Nikole Collovati, 5. r.
OŠ "Josip Jurčič", DEVIN

Tjaž Petkovšek, 3. r.
OŠ "J. Ribičič", SV. JAKOB

SLIČICE LETNIH ČASOV ZA BOSONOĞCA IN DOMNA

Narisali učenci 2. r. OŠ "Lojze Kokoravec - Gorazd" iz Saleža

Gregor Bratož

Gianluca Salateo

NAŠE ŽELJE V LETU 1998 TUDI ZA VAS

Imejte radi življenje!

Vesna Logar, 14 let

Čim lepše izkoristite svoj prosti čas!

Andreja Udovč, 12 let

Veliko zabavnih trenutkov s prijatelji!

Joži Urana, 12 let

Srečno v prometu!

Jernej Rugelj, 13 let

Čim manj nesrečnih ponedeljkov!

Tina Medved, 12 let

Preživite tudi kaj veselih ur z živalmi v naravi!

Andreja Primožič, 14 let

V novem letu vam želim, da bi spoznali veliko Strahkov, ki bi Vam odganjali STRAH.

Petra Vrabc, 14 let

Veliko snega za zimsko veselje.

Tomaž Bartolj, 12 let

Da bi bilo večkrat kakšno presenečenje.

Barbara Škoda, 9 let

Želim vam prijetne pogovore ob večerih.

Irena Škarja, 11 let
vsi učenci OŠ "Pavla Lunačka"
ŠENTRUPERT

Sharon Starc

Norman Bratož

Lucija Milič

Matija Kralj

Tjaša Kralj

Madalena Pernarcich

Peter Pernarcich

Štefan Jazbec

DRAGI GALEBOVI PRIJATELJI

Oglašamo se vam iz OŠ Košana. Radi prebiramo vašo revijo, znova in znova se razveselimo, ko so v Galebu objavljena tudi naša likovna in pisna dela.

Na naši šoli smo pripravili likovna dela štirih letnih časov, ki bodo krasila kalendarčke naše šole. Štiri risbice pa pošiljamo za objavo v Galebu.

Učenci OŠ KOŠANA

Marina Mršnik, 2. r.

Tina Samsa, 4. r.

Rok Špilar, 1. r.

Teja Morel, 3. r.

ZIMSKA PESEM

Ker sneži,
kot ptiček na sani poletim,
po hribu se spustim,
zavriskam, ker se veselim,
kot ptiček peti si želim
tam daleč v južnih krajih.

Padaj snegec beli,
padaj mi na lica,
vso pokrajino pobeli,
da kot biser od beline sveti se.

Klavdija Karlovčec, 6. r.
OŠ ZALEC

BILA SEM NOVOLETNA SMREČICA

Danes tu na smetišču, se spominjam tistih lepih časov, ko sem živela še v gozdu ter tistega prijetnega božiča.

Z ostalimi sorodnicami sem dolga leta rastla v gozdu. Preživljala sem vesele in tudi žalostne trenutke. Gledala sem, kako so prihajali ljudje in sekali moje prijateljice smreke. Nakar je to doletelo tudi mene. V gozd je neko zimsko popoldne prišla družina in si ogledovala smreke. Jaz sem se jim hotela skriti, saj me je bilo zelo strah, da bi me posekali. In res, zagledali so me, vzeli sekiro in me začeli sekati. Joj, kako sem se takrat jokala, toda nič mi ni pomagalo. Nato so me naložili na streho avtomobila in odpeljali iz prelepega gozda v grozno in smrdljivo mesto. Ko so me prinesli v stanovanje, so mi polomili še tri veje. Mama je prinesla zeleno posodo z vodo, kamor so me kasneje postavili. Otroci so začeli prinašati okraske in lučke, oče pa je začel postavljati predme jaslice. Čez dve uri sem bila vsa svetleča, lepa... vsaj tako je govorila družina. Toda jaz sem bila zelo žalostna in sama sebi sem se zdela grozna. Zvečer se je okoli mene zbrala družina, peli so pesmi in se pogovarjali. Tako se je dogajalo še približno štirinajst dni. Iz dneva v dan sem izgubljala iglice. Družina je to opazila. Z mene so pobrali vse okraske in lučke, ter me vrgli čez balkon. Iz hiše je prišel oče, me ponovno naložil na avto ter nekam odpeljal. Bila sem zelo vesela, ker sem mislila, da me pelje nazaj v gozd. Toda uštela sem se. Pripeljal me je do smetišču, me odvrnil na kup smeti in se odpeljal nazaj domov.

Sedaj sem tukaj in skupaj z ostalimi sestricami smrekami, ki jih pripeljejo ljudje, obujamo stare spomine, ter čakamo na dokončno smrt.

Julija Klančnik, 7. r.
OŠ ZALEC

Dimitrij Purič, 3. r.
OŠ "A. Gradnik", REPENTABOR

POGOVOR MED SONCEM IN LUNO

Nekega poletnega dne se je sonce utrujeno odpravljalo spat. Obleklo se je v oranžno-rdečo pižamo. Onkraj visokega neba se je prikazala blede luna. "Dober večer sonce, ali si kaj trudno?" Sonce je odgovorilo luni: "Ja, veš koliko dela sem imelo, veliko perila sem posušilo in na plažah me je zgodaj zjutraj čakalo mnogo ljudi. Ljudje me imajo radi, ker jih grejem in jim pobarvam kožo. "Jaz imam manj naporno delo. Ko sem v službi, večina ljudi spi!" odvrne luna. "Ali ti ni dolgčas?" vpraša sonce. "Ne," odvrne luna. "V dobri družbi sem. Z malimi zvezdami, ki migljajo okrog mene, se stalno zabavam." Sonce zazeha in kmalu bo leglo spat v sinje morje. Luna pozdravi sonce: "Lahko noč, dobro se odpočij, saj je vremenska

napoved za jutri: sončno vreme." Sonce se zahvali in reče luni: "Tebi želim dobro delo in vidiva se zopet jutri proti večeru."

Mateja Piccini, 5. r.
OŠ "France Bevk", OPČINE

Pesnice učencev 3. razreda COŠ "1. maj" - Zgonik

DARILA SV. MIKLAVŽA

Juhuhu plišaste igrače,
pisane palače!
Juhuhu bonboni,
pisani baloni.
Juhuhu knjige,
lepe nove knjige.
Juhuhu majčke, hlače
in prekrasne igrače.

Jasmine Schmelzer

ŽABE

Kvak, kvak, kvak
kvaka žabji junak ak-ak-ak!
Prišla je k nam pomlad ad-ad-ad!
Vsak jo ima rad.

Sharon Ostrouška

URA ČAKA

Ura čaka nič ne učka,
zjutraj se zbudi in pozvoni
Petru, da se zbudi.
Ura zopet zaspi,
Peter pa v šoli že sedi.
Aleš Pegan

ROŽICE

Mi nabiramo rožice
in pojemo pesmice.
Rožice so pisane
zdijo se narisane.
Deklica se v rožicah igra
ha, ha, ha.

Lara Simoneta

DRUŽINA

Mama kuha,
dobro kuha,
nona spi,
Marko pa se uči.
Tata leži,
pes muco lovi,
bratec nagajivček
za kokoško se podi.

Martina Salateo

ZIMA

Zima je mrzla,
nekateri ptički, pozimi,
v tople kraje gredo,
drugi ptički pa pri nas ostanejo.
Veverica v brlogu spi,
kača pod kamnom tiči.

Martin Genardi

CICIBAN

Ura tiktaka
že je poldan,
gremo h kosilu
umij si roke, ciciban!
Saša Reggente

Za pravilne rešitve iz prejšnje številke so bili izžrebani:

Tajda Milič, 2. r. COS "P. Tomažič" – TREBČE, Denis Černigoj, OS "P. Trubar" – BAZOVICA, Ester Paoli, 3. r. OS "A. Sirk" – KRIZ, Sara Surian, 5. r. COS "I. Trinko Zamejski" – RICMANJE, Legiša Tomaž, 4. r. OS "J. Jurčič" – DEVIN, Daniel Perossa, 1. r. SS "I. Cankar" – ROJAN, Učenci 2. r. COS "L. Kokoravec" – SALEZ (za razredno knjižnico.

Knjižna darila poklanja Tržaška knjigarna.

Rešitve, dopise in risbice pošljite do 30. januarja!

Ronč in Brenč - V neokrnjeni naravi

